

Sygn. akt: II AKa 451/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Gwidon Jaworski
Sędziowie	SA Iwona Hyla (spr.) SA Małgorzata Niementowska SA Robert Kirejew SA Wojciech Paluch
Protokolant	Agnieszka Bargieł

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Katowicach Aleksandra Dudy

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2022 r. sprawy

1. **K. K.**, c. H. i M., ur. (...) w Z.

oskarżonej o czyn z art. 207 § 2 k.k. w zw. z art. 207 § 1a k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. i inne

2. **G. K. (1)**, s. D. i G., ur. (...) w K.

oskarżonego o czyn z art. 160 § 2 k.k. art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k.

na skutek apelacji prokuratora i kuratora małoletniej pokrzywdzonej co do oskarżonej K. K. oraz obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 21 czerwca 2021 roku, sygn. akt XVI K 197/20

1. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonej **K. K.** w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego jej w punkcie 1 eliminuje sformułowanie: „ze szczególnym okrucieństwem”, zaś z podstawy prawnej skazania eliminuje przepis art. 207 § 2 k.k.;

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz kuratora małoletniej pokrzywdzonej adwokata R. K. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych w tym 23 % VAT, tytułem reprezentowania jej w postępowaniu odwoławczym;

4. zwalnia oskarżonych G. K. (1) i K. K. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSA Iwona Hyla SSA Gwidon Jaworski SSA Małgorzata Niementowska

SSA Wojciech Paluch SSA Robert Kirejew

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 451/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach sygn. akt XVI K 197/20 z dnia 21 czerwca 2021 r.

1.2. **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. **Granice zaskarżenia**

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. *Wnioski*

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. *Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy*

1.5. *Ustalenie faktów*

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<u>Apelacja prokuratora.</u> Zarzut rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec K. K., za popełnienie przypisanego jej czynu realizującego znamiona zbrodni zabójstwa, znęcania się ze szczególnym okrucieństwem nad osobą nieporadną z uwagi na wiek oraz spowodowania uszczerbku na zdrowiu trwającego dłużej, niż 7 dni, tj. przestępstwa z art. 207 § 1 a k.k. w zw. z art. 207 § 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. i art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 §	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

2 k.k. w wymiarze 13 lat pozbawienia wolności, będącą następstwem nieuzasadnionego przyjęcia, że okoliczności takie jak uprzednia niekaralność, wiek oskarżonej oraz fakt złożenia wyjaśnień przemawiają za wymierzeniem oskarżonej kary pozbawienia wolności w wymiarze 13 lat, podczas gdy prawidłowa oraz wszechstronna ocena wszystkich dyrektyw wymiaru kary oraz okoliczności wpływających na jej wymiar z prawidłowym uwzględnieniem motywacji oskarżonej oraz sposobu działania - które przejawiały się uporczywym ignorowaniem występujących u jej niespełna trzymiesięcznej córki objawów postępującej infekcji dróg oddechowych, umyślnym zaniechaniem podjęcia odpowiedniego leczenia pokrzywdzonej oraz równoległym intencjonalnym ukierunkowaniem na zadanie choremu niemowlęciu, a więc osobie nieporadnej i bezbronnej, dodatkowego cierpienia poprzez rozciągnięte w czasie wielokrotne zadawanie przemocy fizycznej, która to przemoc przejawiała się potrząsaniem, szarpaniem, uciskaniem w okolicach klatki piersiowej, brzucha i paznokci, gwałtownym podnoszeniem i zmianą pozycji oraz rzucaniem nią do łóżeczka co spowodowało u pokrzywdzonej wielomiejscowe obrażenia ciała w tym złamanie żeber oraz obrażenia głowy, gdzie ostatnim w kaskadzie agresywnych zachowań było podjęte w reakcji na płacz dziecka ściśnięcie go w okolicach brzucha i rzucenie do łóżeczka, w wyniku czego uderzyło ono w jego szczelki co spowodowało obrażenia wewnątrzczaszkowe i wewnątrzmózgowe i ostatecznie doprowadziło do śmierci dziecka,

	<p>z nastąpieniem którego to skutku oskarżona godziła się – wskazuje, że wymierzona kara 13 lat pozbawienia wolności jawi się jako rażąco niewspółmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, nieuwzględniająca celów zapobiegawczych i wychowawczych oraz nie dająca zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Z uwagi na tożsamość zarzutu postawionego w apelacji prokuratora i oskarżyciela posiłkowego, sąd odwoławczy łącznie odniesie się do nich w niniejszej rubryce.</p> <p>Otóż aby można było mówić o wystąpieniu rażącej niewspółmierności kary, należałoby wykazać, że rozmiar represji jest w sposób oczywisty nieproporcjonalny w stosunku do dolegliwości wymierzanej podobnym sprawcom w podobnych sprawach. Podniesienie zarzutu wskazanego w art. 438 pkt 4 k.p.k. musi wiązać się z wykazaniem, że kara wymierzona przez sąd I instancji nie uwzględnia również w wystarczającym stopniu ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na jej wymiar. Przypomnieć trzeba, że oskarżonej przypisano działanie z zamiarem ewentualnym zabójstwa swojej małoletniej córki, zaś jej działanie w odniesieniu do przyjętego przestępstwa znęcania nie nosiło cech szczególnego okrucieństwa. Oczywistym jest, że wnioskowana przez oskarżyciela posiłkowego i prokuratora kara dożywotniego pozbawienia wolności</p>		

jest karą o charakterze izolacyjnym, zabezpieczającym społeczeństwo przed niebezpiecznymi sprawcami najpoważniejszych przestępstw, i jako taka, powinna być traktowana jako kara o charakterze wyjątkowym, a stosowana wobec sprawców najbardziej zdemoralizowanych, co do których osiągnięcie celów wychowawczych kary jest co najmniej problematyczne. Karę dożywotniego pozbawienia wolności należy stosować w wypadkach najcięższych i tylko wówczas, gdy w konkretnej sprawie ustalony został szczególnie wysoki stopień społecznego niebezpieczeństwa przypisanej zbrodni, głębokie zdemoralizowanie sprawcy, gdy okoliczności obciążające zdecydowanie przeważają nad okolicznościami łagodzącymi i tylko w przypadku, w którym nawet kara 25 lat pozbawienia wolności nie byłaby wystarczająca dla realizacji wszystkich celów kary.

Apelujący w środkach zaskarżenia nie wskazali na jakiegokolwiek okoliczności, które nie byłyby znane sądowi I instancji, czy też na to, by sąd ten nie uwzględnił w należyty sposób okoliczności obciążających istniejących po stronie K. K.. Sąd meriti przydał odpowiednie znaczenie bardzo wysokiemu stopniowi społecznej szkodliwości przestępstwa, którego skutkiem była śmierć niespełna trzymiesięcznego niemowlęcia, znacznemu stopniowi zawinienia oskarżonej, zważył słusznie na okres przestępczego zachowania, rodzaj użytej wobec dziecka przemocy i spowodowanych obrażeń ciała. Trafnie podkreślił sąd I instancji, że działanie oskarżonej wymierzone było w życie małego dziecka, chorego dziecka,

którego stan zdrowia sukcesywnie się pogarszał, a oskarżona ignorowała jego cierpienia stosując przemoc fizyczną wobec chorej i osłabionej córki. Skarżący upatrując konieczności wymierzenia wobec oskarżonej kary dożywotniego pozbawienia wolności, widzą ją częstokroć wprost w znamionach przestępstwa, jakie oskarżonej przypisano, co wszak nie jest zabiegiem dopuszczalnym. Dodatkowo, kwestionując przydanie młodemu wiekowi oskarżonej i jej niekaralności znaczenia przy orzekaniu o karze, zapominają, że niewątpliwie są to fakty, które przemawiają na korzyść oskarżonej. Sąd Okręgowy przydał im należyte znaczenie i wcale nie kluczowe, jak zdają się sugerować apelujący.

Pomimo jednak ustalenia bardzo wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonej, co sąd odwoławczy w całości akceptuje, trafnie skonstatował sąd meriti, że oskarżona działała z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia dziecka, który niewątpliwie obniża stopień winy oraz słusznie zauważył, że w złożonych wyjaśnieniach oskarżona naprowadziła na czynności sprawcze.

Zgodnie z poglądami utrwalonymi już w orzecznictwie, ustalenie, że stopień winy i stopień społecznej szkodliwości danej zbrodni są bardzo wysokie, jest przesłanką konieczną, ale zarazem niewystarczającą, dla wymierzenia kary dożywotniego pozbawienia wolności czy też kary 25 lat pozbawienia wolności. Nawet bowiem najwyższy stopień społecznej szkodliwości i stopień winy nie uprawnia do orzeczenia tychże kar, jeżeli wzgląd na wszystkie okoliczności

wpływające na wymiar kary wskazuje, że kara łagodniejsza zaspokoi potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a także osiągnie cele wychowawcze i zapobiegawcze w stosunku do sprawcy. Kary dożywotniego pozbawienia wolności oraz 25 lat pozbawienia wolności zarezerwowane winny być wyłącznie dla przypadków, w których czyn jest tego rodzaju, że brak jest jakichkolwiek okoliczności łagodzących lub są one pomijalne, a przy tym występują liczne i ważne okoliczności obciążające (np. zabójstwa wielokrotne, ze szczególnym okrucieństwem czy w warunkach recydywy), a ponadto okoliczności dotyczące sprawców przemawiają za tym, że są oni tak zdemoralizowani, iż konieczne jest ich trwale odizolowanie od społeczeństwa, albowiem nie rokują oni w ogóle nadziei na resocjalizację (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 28 września 2016 roku, sygn. akt II AKa 204/16, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 października 2007 roku, sygn. akt II AKa 239/07). Z taką sytuacją nie mamy absolutnie do czynienia w niniejszej sprawie, stąd zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary był niezasadny.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonej za przypisany jej czyn kary dożywotniego pozbawienia wolności.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Z uwagi na oczywistą bezzasadność zarzutu rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności, wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie wobec oskarżonej K. K. kary dożywotniego pozbawienia wolności okazał się nietrafny.</p>		
<p>3.2.</p>	<p><u>Apelacja oskarżyciela posiłkowego.</u></p> <p>Zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej względem oskarżonej K. K. kary, polegającej na wymierzeniu kary 13 lat pozbawienia wolności, zamiast wnioskowanego przez oskarżyciela publicznego dożywotniego pozbawienia wolności przez przecenienie znaczenia ustalonych w tej sprawie okoliczności łagodzących, takich jak młody wiek oskarżonej i jej dotychczasowa niekaralność, zaś niedocenienie wymowy i znaczenia ustalonych przez sąd okoliczności jak i szczególnie brutalnego sposobu działania oskarżonej względem jej małoletniego dziecka wielość i różnorodność zadawanych pokrzywdzonej obrażeń ciała, rozmiar cierpień jakich doznała pokrzywdzona, co ostatecznie doprowadziło do śmierci pokrzywdzonej, a w konsekwencji wymierzenie oskarżonej kary, nieodpowiadającej jej celom i nieuwzględniającej ustawowych dyrektyw wymiaru kary, nakazujących zwracać szczególną uwagę na okoliczności czynu i sposób działania sprawcy, co w następstwie spowodowało wymierzenie kary nieuwzględniającej wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu i zawinienia sprawcy.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Powody nieuwzględnienia zarzutu wskazane zostały powyżej, podczas odnoszenia się do apelacji prokuratorskiej, z uwagi na tożsamość postawionych zarzutów.		
Wniosek		
O zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonej K. K. poprzez zaostrzenie orzeczonej kary i wymierzenie kary dożywotniego pozbawienia wolności.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Powody nieuwzględnienia wniosku wskazane zostały powyżej, podczas odnoszenia się do apelacji prokuratorskiej, z uwagi na tożsamość wniosków i powodów, dla których nie zostały uwzględnione.		
3.3.	<p><u>Apelacja obrońcy oskarżonej K. K..</u></p> <p>1. Zarzut obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wyroku, a mianowicie:</p> <p>- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonej K. K., jak również z opinii biegłego, protokołu oględzin, opinii lekarskiej, protokołów oględzin zapisów nagrania rozmowy dotyczącej zgłoszenia zdarzenia, opinii psychiatryczno psychologicznej, dowodu z wyjaśnień G. K. (1),,</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

jak i zeznań świadków G. K. (2) i D. K. oraz świadka P. P., polegającej na bezpodstawnym uznaniu, że oskarżona przez działanie z dnia 16 lutego 2019 roku polegające na ściśnięciu brzucha dziecka a następnie wrzuceniu go do łóżeczka uświadamiała sobie, że skutkiem jej działania może być śmierć dziecka, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego i jego ocena zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego, zasadami wiedzy i prawidłowego rozumowania wskazuje, iż z wyjaśnień oskarżonej jak i oskarżonego G. K. (1) wynika, że K. K. nie chciała doprowadzić śmierci swego dziecka i nie godziła się z takim skutkiem, o czym świadczy jej zachowanie po wrzuceniu dziecka do łóżeczka , kiedy to przytuliła je i uśpiła, będąc w przekonaniu, iż dziecku nic nie jest, a następnie wstając w nocy do dziecka około godziny 5.00, po stwierdzeniu, że dziecko nie oddycha i jest wiotkie przystąpiła niezwłocznie do działań mających na celu ratowanie życia, co wynika z zeznań świadków G. K. (2) oraz D. K. oraz zapisów nagrania rozmowy dotyczącej zgłoszenia zdarzenia, jak również z zeznań P. P., co w konsekwencji winno skutkować uznaniem, że oskarżona K. K. nie zdawała sobie sprawy, że swoim zachowaniem może doprowadzić do śmierci swojej córki i nie godziła się ze skutkiem swego zachowania, jakim była śmierć dziecka, w konsekwencji czego skarżący postawił zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżona działała z zamiarem ewentualnym zabójstwa swojej małoletniej córki M. K. w sytuacji, gdy zebrane w sprawie dowody

świadczą o tym, że oskarżona nie akceptowała prawdopodobieństwa wystąpienia skutku śmierci dziecka i taką możliwość odrzucała, co w konsekwencji doprowadziło do błędnej subsumpcji przy błędnie ustalonym stanie faktycznym niniejszej sprawy poprzez uznanie, że oskarżona wyczerpała znamiona typu podstawowego zabójstwa, podczas gdy prawidłowo ustalony stan faktyczny winien prowadzić do uznania, iż oskarżona swym zachowaniem wyczerpała znamiona występku z art. 155 k.k.,

- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodu z opinii biegłych, wyjaśnień oskarżonej K. K. oraz G. K. (1), jak również świadków zeznających w sprawie a to G. K. (2), D. K., M. B., T. K., Ł. G., M. P., M. N., dowodów z dokumentacji medycznej, poprzez uznanie, że zachowanie oskarżonej polegające na szarpaniu, potrząsaniu, ściskaniu w tym w okolicy brzucha, klatki piersiowej i płytek paznokci, wrzucaniu dziecka do łóżeczka nacechowane było szczególnym okrucieństwem i udręczeniem wobec dziecka, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego materiału dowodowego oraz dokonanie jego oceny w zgodzie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego wskazywało, że dowody te nie wskazywały na stosowanie przez oskarżoną wobec pokrzywdzonej wyjątkowych metod działania polegających na jej krzywdzeniu a zachowanie oskarżonej w odczuciu osób postronnych takich jak świadek M. B., G. K. (2), T. K., D. K. nie zostało uznane, jako szczególnie drastyczne, lecz jako niebezpieczne i nieostrożne, a w konsekwencji tej obrazy przepisu prawa procesowego doszło do

błędu w ustaleniach faktycznych ,
że zachowanie oskarżonej
polegające na ściskaniu, szarpaniu,
potrząsaniu, gwałtownym
podnoszeniu, wrzucaniu dziecka do
łóżeczka jawi się jako zachowanie
wypełniające znamiona działania
ze szczególnym okrucieństwem,
podczas gdy zachowaniom tym nie
można przypisać oceny wyjątkowo
drastycznych metod działania, które
swą intensywnością przekraczałyby
znacznie określone w art. 207 § 1
k.k. metody działania sprawcy, czego
skutkiem było dokonanie błędnej
subsumpcji błędnie ustalonego
stanu faktycznego do normy
prawnej i uznaniu, iż oskarżona
swym zachowaniem wyczerpała
znamiona art. 207 § 2 k.k.,

- art. 193 § 1 k.p.k., art.
200 k.p.k. poprzez oddalenie
wniosku dowodowego z opinii
biegłych lekarzy psychiatrów i
biegłego psychologa powołanego
na okoliczność wystąpienia u
oskarżonej depresji poporodowej
lub innego zaburzenia psychicznego
w chwili popełnienia czynu, podczas
gdy opinia psychiatryczno –
psychologiczna znajdującą się w
aktach sprawy w ogóle nie odnosi się
do stanu psychicznego oskarżonej
w czasokresie od narodzin dziecka
do chwili śmierci dziecka, pomimo
iż biegli dysponowali dokumentacją
medyczną oskarżonej, z której
wynikało, iż w trakcie ciąży
zmagiała się ze stanami lękowymi
oraz nie kontynuowała leczenia
psychiatrycznego, a świadkowie
zeznający w sprawie w szczególności
lekarz M. B., członkowie rodziny
oskarżonej (teściowa, teść, babcia
oskarżonego G. K. (1)) wskazywali
na zachowania świadczące o
wystąpieniu depresji poporodowej u
oskarżonej, nadto opinia znajdująca
się w aktach sprawy obarczona

jest istotnym błędem polegającym na stwierdzeniu, iż oskarżona jest osobą uzależnioną od narkotyków przy jednoczesnym stwierdzeniu, iż pozostaje w całkowitej abstynencji od 10 lat, w konsekwencji czego opinia biegłych była niepełna, niejasna i wewnętrznie sprzeczna, dlatego też nie mogła stanowić podstawy do stwierdzenia poczytalności oskarżonej w chwili popełnienia czynu,

- art. 193 § 1 k.p.k., art. 201 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o dopuszczenie dowodu z ustnej uzupełniającej opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej w sytuacji, gdy zarówno opinia pisemna biegłych jak i ustna opinia uzupełniająca nie odpowiadały na pytanie co było bezpośrednią przyczyną śmierci małoletniej oraz czy obrażenia jakich doznała M. K. były typowymi dla zadawanych w celu bezpośredniego pozbawienia życia, jak również nie wyjaśniała kwestii czy gdyby nie wcześniejsze obrażenia, których doznało dziecko, to czy uderzenie głową o szczebelki mogło stanowić samodzielną przyczynę zgonu, doprowadziłyby do śmierci dziecka, poprzez niewyjaśnienie przez biegłych przyczyn wyeliminowania przez biegłych jako przyczyny zgonu dziecka innych niezidentyfikowanych chorób, które zostały wskazane w opinii pisemnej jako jedne z możliwych przyczyn zgonu dziecka lub mogących się do niego przyczynić, co w konsekwencji powyższego doprowadziło do dokonania ustaleń faktycznych w sprawie o opinie biegłych, które były niepełne, niejasne i wewnętrznie sprzeczne,

- art. 401 § 1 k.p.k. w zw. z art. 406 § 1 k.p.k. przez nieuwzględnienie wniosku obrońcy z dnia 15 czerwca 2021 r. w przedmiocie przerwy w rozprawie celem przygotowania ostatniego słowa stron, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia prawa do obrony (art. 6 k.p.k.) oraz zasady obiektywizmu z art. 4 k.p.k., które to naruszenia mogły mieć wpływ na treść orzeczenia;

Z ostrożności procesowej w przypadku nieuwzględnienia wyżej postawionych zarzutów, obrońca podniósł zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia co do kary wymierzonej oskarżonej, polegający na pominięciu w ocenie motywacji zachowania oskarżonej okoliczności związanych z jej stanem psychicznym, a to przemęczeniu, trudnościami związanymi z opieką nad dziećmi stanem psychicznym oskarżonej w okresie połogu, jak również zachowania oskarżonej po popełnionym przestępstwie, a mianowicie podjęcia próby reanimacji dziecka, wezwania pogotowia, jak również faktu, że przestępstwem tym oskarżona godziła w życie własnego dziecka, z którego stratą nie potrafiła się pogodzić, nadto sąd nie uwzględnił przy wymiarze kary warunków oskarżonej, w szczególności faktu, iż jest matką dwójki dzieci, wobec których nigdy nie stosowała przemocy i zaniedbań, a powyższy błąd doprowadził do orzeczenia wobec oskarżonej kary rażąco niewspółmiernie surowej w wymiarze 13 lat pozbawienia wolności, podczas gdy należyte uwzględnienie występujących w sprawie okoliczności dotyczących właściwości osobistych oskarżonej

	takich jak jej dotychczasowa niekaralność, przyznanie się do winy i zachowanie po popełnieniu przestępstwa, warunki osobiste oskarżonej powinny skutkować wymierzeniem kary w granicach minimalnego zagrożenia ustawowego, tj. kary 8 lat pozbawienia wolności.	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>W sprawie nie doszło do błędnych ustaleń faktycznych w przedmiocie winy i sprawstwa oskarżonej. Sąd ocenił dowody zgodnie z zasadą opisaną w art. 7 k.p.k., bazując na wszystkich dowodach jakie strony mu przedstawiły, nie pomijając żadnego z nich i wskazując w uzasadnieniu jakim dowodom dał wiarę, a którym z nich odmówił tego przymiotu i z jakich przyczyn podjął taką decyzję. Analiza i ocena dowodów była wnikliwa, bezstronna i szczegółowa.</p> <p>Chybione są zarzuty dotyczące naruszenia treści art. 7 k.p.k., mające wynikać z niewłaściwej i dowolnej oceny zebranych w sprawie dowodów. By wykazać naruszenie standardów swobodnej oceny i interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia. Konieczne jest tu wykazanie, że tok rozumowania sądu był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawidłami logiki, czy zasadami wiedzy, a takiej argumentacji apelujący nie przedstawił. Nie zasługują na akceptację tezy o niezgodnej z zasadami wiedzy, logicznego rozumowania i doświadczenia</p>		

życiowego ocenie dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonej K. K., opinii biegłego, protokołu oględzin, opinii lekarskiej, protokołów oględzin zapisów nagrania rozmowy dotyczącej zgłoszenia zdarzenia, opinii psychiatryczno-psychologicznej, dowodu z wyjaśnień G. K. (1), jak i zeznań świadków G. K. (2) i D. K. oraz świadka P. P..

Przedstawione w pisemnym uzasadnieniu przez Sąd Okręgowy w Katowicach ustalenia i rozważania dotyczące przebiegu inkryminowanych zdarzeń zasługują na całkowitą akceptację sądu odwoławczego. Są one wyjątkowo skrupulatne, wnikliwe, a co najistotniejsze, wynika z nich w sposób pewny, że oskarżona K. K. godziła się na spowodowanie skutku śmiertelnego swego dziecka. Nie budziło żadnych wątpliwości, że obrażenia głowy przyczyniły się do zgonu M. K. i miały z nim bezpośredni związek. Dziecko od dłuższego czasu poddawane było przemocy fizycznej ze strony matki. Niewątpliwie oskarżona od początku lutego 2019 roku miała świadomość, że córka choruje, a jej stan zdrowia z każdym dniem sukcesywnie pogarszał się. Dziecko miało trudności w oddychaniu, wysoką gorączkę, gęsty katar i płakało. W takiej zatem sytuacji oskarżona, powodując w nocy z 15 na 16 lutego 2019 roku (maksymalnie na cztery godziny przed śmiercią córki) obrażenia głowy u M. K. poprzez rzucenie córką do łóżeczka, musiała uświadamiać sobie, że skutkiem jej działania może być śmierć dziecka. Uderzenie, godzące w szczególnie newralgiczną część ciała jaką jest głowa, podjęte względem 2,5 miesięcznego dziecka, które ma niewykształcony kościec,

a jego organizm jest szczególnie wrażliwy, dodatkowo osłabionego chorobą, gorączkującego i mającego poważne trudności w oddychaniu, które uprzednio doznawało wielomiejscowych i widocznych gołym okiem obrażeń ciała na skutek urazów zadanych na przestrzeni stosunkowo długiego czasu przez matkę, może prowadzić do śmierci dziecka. Rację ma sąd meriti uznając, że oskarżona na taki właśnie skutek się godziła. Odwołuje się w tych kwestiach sąd m.in. do doświadczenia życiowego przeciętnego, dorosłego człowieka. Krytykowanie przez apelującego praktyki przyjętej przez sąd I instancji w tym zakresie jest całkowicie niezrozumiałe. Oskarżona była w dacie czynu osobą w pełni poczytalną, dorosłą, sprawowała już opiekę nad niemowlęciem (swoją starszą córką), od pewnego czasu zamieszkiwała w normalnie funkcjonującej rodzinie, jaką stworzyli jej teściowie, musiała zatem liczyć się z tym, że nie podejmując od 9 lutego 2019 roku stosownego leczenia córki, a dodatkowo powodując u dziecka krytycznej nocy uraz głowy, może doprowadzić do śmierci M. K.. Pamiętać przy tym trzeba, na co słusznie zwraca uwagę sąd meriti, że K. K. nie była postronnym obserwatorem, mającym niepełną wiedzę o sytuacji córki, lecz doskonale znała warunki zdrowotne dziecka i widziała jego zmaganie się z bólem, zaś jedyną jej reakcją na zachowanie – znajdującego się w stanie przedagonalnym dziecka, było kolejne zastosowanie przez nią przemocy na tyle intensywnej, że wespół z toczącym się u dziecka procesem chorobowym skutkowało ona zgonem M. K..

Żaden dowód nie wskazuje na to, jak chciałby tego apelujący, że zachowanie oskarżonej było działaniem nieumyślnym, przypadkowym, czy wynikającym z nieuwagi, bądź nieostrożności. Oskarżona w sposób zamierzony i świadomy zadawała córce cierpienia fizyczne, zaś ostatnim elementem tego zachowania było spowodowanie u dziecka urazu głowy, który wespół z postępującym u małoletniej procesem chorobowym ostatecznie doprowadził do zgonu M. K.. Podkreślić trzeba także, że oskarżona miała świadomość złego stanu zdrowia dziecka, a mimo to położyła się spać, nie interesując się losem córki. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza jakichkolwiek podstaw, by zachowanie oskarżonej K. K. utożsamiać z nieumyślnym spowodowaniem śmierci, o którym mowa jest w art. 155 k.k. Przyjęcie odpowiedzialności z art. 155 k.k. uzasadnione jest jedynie wtedy, gdy śmierć człowieka jest niezamierzonym następstwem działania sprawcy, w rozumieniu art. 9 § 2 k.k., polegającym na niezachowaniu przeciętnego obowiązku ostrożności w sytuacji, w której na podstawie normalnej zdolności przewidywania i ogólnego obowiązku dbałości o życie ludzkie lub przewidywania skutków własnych działań można wymagać od człowieka, aby nie dopuścił do nastąpienia przestępczego skutku. Z wyjaśnień oskarżonych, które składali na etapie postępowania w pierwszej instancji, z opinii sądowo – lekarskich, w których wskazano na mechanizm powstania obrażeń ciała u M. K. oraz przyczyny jej zgonu wynika niewątpliwie, że stwierdzone u M. K. obrażenia

ciała odpowiadały zespołowi dziecka maltretowanego. Obrażenia te powstały w sposób nieprzypadkowy, czynny i powtarzający się, z kolei postępowanie oskarżonej, polegające na spowodowaniu w nocy z 15 na 16 lutego 2019 roku urazu głowy objęte było umyślnością i nałożyło się na trwający i nasilający się proces chorobowy, prowadząc w efekcie do śmierci dziecka. Jasne jest przy tym, że nie było jednej przyczyny zgonu, a na ten fakt złożyło się kaskadowo kilka okoliczności, przy czym wszystkie zawinione i spowodowane przez oskarżoną K. K.. Sąd oczekiwanie apelującego, aby biegli medycy udzielili hipotetycznych i teoretycznych odpowiedzi na pytanie o bezpośrednią przyczynę zgonu, w kontekście takich ustaleń dokonanych przez sąd I instancji i przedstawionej wyżej sekwencji zdarzeń, są całkowicie pozbawione racji i nie przystają do okoliczności sprawy.

Trafnie Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił wniosek dowodowy obrońcy dotyczący dopuszczenia dowodu z opinii biegłego lekarza psychiatry i biegłego psychologa na okoliczność wystąpienia u oskarżonej K. K. depresji poporodowej lub innego zaburzenia psychicznego. Podzielić należy stanowisko sądu meriti, jakie zaprezentował w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, gdzie wskazywał, że K. K. w toku postępowania przygotowawczego poddana została badaniom sądowo – psychiatrycznym i psychologicznym. Biegli badali, czy oskarżona cierpi na chorobę psychiczną, upośledzenie umysłowe bądź inne zakłócenie czynności psychicznych. Nadto przedmiotem ich oceny była poczytalność K. K. w chwili czynu oraz w toku

postępowania karnego. Nie miał zatem racji obrońca oskarżonej podnosząc, że biegli nie badali stanu zdrowia psychicznego K. K. w okresie od narodzin dziecka do chwili jego śmierci. Jeśli zważy się na czas popełnienia przestępstwa zarzuconego, a następnie przypisanego oskarżonej, to pokrywa się on w znacznej części właśnie z okresem poporodowym, aż do dnia zgonu małoletniej. Co istotne, biegli opinię wydali w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym dokumentację medyczną dotyczącą oskarżonej oraz przeprowadzone w dniu 22 września 2020 roku badanie psychiatryczne przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów i badanie psychologiczne przez biegłego psychologa. Nadto biegli zapoznali się z protokołem przesłuchania K. K. w charakterze podejrzanej. Biegli ujawnili u oskarżonej uzależnienie od narkotyków (amfetaminy) oraz cechy osobowości zaburzonej, chwiejnej emocjonalnie oraz impulsywnej, skłonnej do podejmowania gwałtownych i nieprzemyślanych zachowań. Nie stwierdzili choroby psychicznej ani jakichkolwiek zaburzeń psychicznych, które rzutowałyby na ocenę jej poczytalności. Skoro depresja to zaburzenie psychiczne, wymagające specjalistycznego leczenia, a biegli lekarze psychiatrzy i biegły psycholog nie ujawnili u K. K. jakichkolwiek zaburzeń psychicznych, to zgłoszony przez obrońcę wniosek dowodowy nie mógł zostać uwzględniony. Dowód z uzupełniającej opinii tych samych biegłych bądź opinii innych biegłych dopuszcza się tylko wtedy, gdy dotychczasowa opinia pochodzi od biegłych podlegających wyłączeniu albo niekompetentnych (art. 196 § 2

k.p.k.), bądź gdy jest ona niepełna, niejasna, nielogiczna, wewnętrznie sprzeczna lub zawiera braki (art. 201 k.p.k.). Strona żądająca powołania innych biegłych musi wykazać, że zachodzi okoliczność określona w art. 201 k.p.k. Tymczasem obrońca tych okoliczności w żaden sposób nie wykazał, zaś kwestionowanie opinii w zakresie przyjęcia, że oskarżona jest osobą uzależnioną od amfetaminy mimo jednoczesnego wskazania, iż od 10 lat nie zażywa substancji psychotropowych nie jest wzajemnie sprzeczne i nie czyni opinii niejasną i niepełną. Nadto okoliczności mające świadczyć o rzekomym wystąpieniu u oskarżonej depresji poporodowej wynikają wyłącznie z przypuszczeń skarżącego, bazującego na części zeznań świadków, wskazujących na częstsze udawanie się na spoczynek oskarżonej, wzmożoną senność. Przy czym wydaje się być to rzeczą naturalną i nienadzwyczajną, że oskarżona sprawując opiekę nad dwójką małych dziewczynek mogła czuć się bardziej wyczerpana, niż w czasie po urodzeniu starszej córki, kiedy to obowiązków opiekuńczych miała znacznie mniej. Słuszna była także decyzja sądu I instancji o oddaleniu kolejnego wniosku dowodowego w zakresie, w jakim obrońca oskarżonej domagał się dopuszczenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej. Obrońca kwestionował, aby w sposób jasny ustalono, co było bezpośrednią przyczyną śmierci dziecka oraz czy obrażenia jakich doznała małaletnia były typowymi dla zadawanych w celu bezpośredniego pozbawienia życia. Skarżący uważał, że nie doszło do wyjaśnienia kwestii, czy gdyby nie wcześniejsze obrażenia, których doznało dziecko, to czy uderzenie

głową o szczelbelki mogło stanowić samodzielną przyczynę zgonu, doprowadziłoby do śmierci dziecka. Wszystkie podnoszone przez skarżącego kwestie były przecież przedmiotem oceny biegłych ze (...) w K., którzy wskazali mechanizm oraz przyczynę zgonu M. K.. Obrońca nie wykazał natomiast, aby wydanie opinii zawierały w tym zakresie braki, były niepełne bądź niejasne (art. 201 k.p.k.). Podobnie jeśli idzie o wykluczenie jako przyczyny zgonu dziecka innych niezidentyfikowanych chorób, które zostały wskazane w opinii pisemnej jako jedne z możliwych przyczyn zgonu dziecka lub mogących się do niego przyczynić. Otóż biegli w kolejnych opiniach możliwość taką jednoznacznie wykluczyli, wskazując w sposób jasny i przekonujący na czym oparli swój wniosek. W zgromadzonym w sprawie materiale procesowym brak było jakichkolwiek dowodów na wystąpienie dodatkowego negatywnego czynnika sprawczego (genetycznego, hormonalnego, k. 733v. i 736). Skarżący zaś, poza przedstawieniem w apelacji swej wątpliwości w tym względzie nie przedstawił jakiegokolwiek rzeczowej argumentacji dla potwierdzenia swoich hipotez.

Nie doszło zatem w zakresie tych zarzutów do naruszenia przepisów prawa procesowego sygnalizowanych w apelacji. „Fakt, że dowody z opinii dostarczonych w sprawie przez biegłych nie są przekonujące dla strony procesowej nie może stworzyć podstawy do stosowania przepisu art. 201 k.p.k. Zwłaszcza zaś nie może stać się podstawą do stosowania tego przepisu procesowego okoliczność, że skarżący, wdając się samodzielnie w

rozważania natury specjalistycznej, dochodzi w rezultacie do przekonania, że wyprowadzone w sprawie wnioski - i to w dziedzinie, w której z natury rzeczy brakuje stronie wiadomości specjalnych - są błędne. Opinię biegłego ocenia sąd i ten organ procesowy decyduje, czy jest ona dla niego zrozumiała i przekonująca w treści, czy odpowiada na pytania zakreślające jej przedmiot i granice, czy jest wewnętrznie spójna i niesprzeczna oraz, czy nie rodzi wątpliwości co do jej merytorycznej trafności.”
Postanowienie SN z 30.03.2021 r., III KK 82/21, LEX nr 3232206.

Odnosząc się z kolei do zarzutu obrazu przepisu art. 401 § 1 k.p.k. w zw. z art. 406 § 1 k.p.k. mającego wynikać z nieuwzględnienia wniosku obrońcy z dnia 15 czerwca 2021 r. w przedmiocie przerwy w rozprawie celem przygotowania ostatniego słowa stron, a co z kolei miało doprowadzić – zdaniem skarżącego – do naruszenia prawa do obrony (art. 6 k.p.k.) oraz zasady obiektywizmu z art. 4 k.p.k. to i w tym zakresie zarzut jest chybiony. Jeśli zważy się na ogólne zasady procesu karnego oraz okoliczność, iż przewodniczący powinien dążyć do tego, aby rozstrzygnięcie sprawy nastąpiło na pierwszej rozprawie głównej (art. 366 § 2 k.p.k.), to zamknięcie przewodu sądowego i udzielenie głosu stronom na trzecim wyznaczonym terminie rozprawy głównej nie powinno stanowić dla obrońcy zaskoczenia. Nadto nie stanowiło jakiegokolwiek uchybienia niezarządzenie przerwy w rozprawie po pouczeniu o możliwości przyjęcia odmiennej od proponowanej w akcie oskarżenia kwalifikacji prawnej w sytuacji, gdy sąd poinformował o możliwości

zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonej K. K. poprzez wyeliminowanie przepisu art. 207 § 2 k.k. i art. 160 § 2 k.k. Tak przyjęta kwalifikacja prawna byłaby bowiem korzystna dla oskarżonej. W tej sytuacji niezarządzenie przerwy na głosy stron w niczym nie mogło naruszać prawa do obrony oskarżonej, a tym bardziej zasady obiektywizmu. Głos udzielany jest stronom po zamknięciu przewodu sądowego a ustawodawca takiej przyczyny (wniosku strony w celu przygotowania się do przemówienia końcowego) nie wskazuje jako podstawy do zarządzenia przerwy po myśli art. 401 § 1 k.p.k.

Chybione są również zarzuty dotyczące rozstrzygnięcia o karze i jego rzekomej rażącej surowości, wynikającej z nieuwzględnienia okoliczności łagodzących, jakie – zdaniem skarżącego – po stronie oskarżonej występowały, a których to miał nie wziąć należycie pod uwagę sąd I instancji. Zarzut ten sprowadził się de facto do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego. Może on być przecież tylko wówczas słuszny, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. O rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. nie można bowiem mówić w sytuacji, gdy Sąd wymierzając karę uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej

wymiaru. Nie można zasadnie dowodzić rażącej niewspółmierności kary także wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego będące wyrazem zasady sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 10 kwietnia 1996 r. II AKa 85/96, publ. KZS 1996/4/42; wyroki Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 18 stycznia 1996 r. II AKr 463/95, publ. OSA 1996/7-8/27 i z dnia 22 czerwca 1995 r. II AKr 178/95, publ. Prok. i Pr. 1996/2-3/25 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 1973 r. III KR 254/73, publ. OSNPG 1974/3-4/51). W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy w sposób dostatecznie wnikliwy rozważył nieliczne istniejące okoliczności łagodzące oraz szereg przesłanek wpływających na zaostrenie represji karnej wobec oskarżonej K. K..

Odnosząc się jeszcze do kwestii związanej z wymiarem kary, Sąd Apelacyjny uznał, że fakt wyeliminowania z opisu czynu działania przez oskarżoną ze szczególnym okrucieństwem, nie mógł wpłynąć na obniżenie wysokości orzeczonej kary pozbawienia wolności. Zmianie uległa wyłącznie prawo karna ocena zachowania oskarżonej, a nie zmieniła się przez to ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia oskarżonej. Czyn, jakiego się dopuściła, pomimo przyjęcia w efekcie łagodniejszej kwalifikacji prawnej, nie stał się przez to mniej naganny i odstręczający, zachowując ten sam ładunek braku społecznej akceptacji dla tego typu zachowań, co winno znaleźć swe odzwierciedlenie w stosownie surowym ukaraniu.

Wniosek		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez odmienne orzeczenie co do istoty sprawy i zakwalifikowanie czynu oskarżonej jako występku z art. 155 k.k. oraz wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej art. 207 § 2 k.k., tym samym uznanie oskarżonej za winną popełnienia przestępstwa z art. 207 a § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. i art. 155 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzenie oskarżonej stosownej kary.</p> <p>W przypadku nieuwzględnienia zarzutów głównych, o zmianę zaskarżonego wyroku co do kary i orzeczenie jej w wysokości 8 lat pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Poza częściową zasadnością zarzutu dotyczącego konieczności wyeliminowania z przyjętej kwalifikacji prawnej art. 207 § 2 k.k., wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie, z uwagi na oczywistą bezzasadność pozostałych postawionych zaskarżonemu wyrokowi zarzutów.		
3.4.	<p><u>Apelacja obrońcy oskarżonego G. K. (1).</u></p> <p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczonych wobec oskarżonego kar poprzez bezpodstawne przyjęcie, że G. K. (1) akceptował agresywne zachowanie swojej żony wobec córki, przejawiające się w potrząsaniu dzieckiem i wrzucaniu jej do łóżeczka, jak również</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>jakoby ignorował cierpienie dziecka, dodatkowo sąd pominął fakt, że oskarżony podjął się reanimacji dziecka, poniósł osobistą stratę w wyniku przestępstwa jaką jest utrata dziecka, przyznał się do winy, żałował swego zachowania, powyższy błąd w konsekwencji spowodował orzeczenie wobec tego oskarżonego kary niewspółmiernie surowych kar, tak do czynu I – kara 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, jak i do czynu II – kary 10 miesięcy pozbawienia wolności, a w konsekwencji kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Choć zakres apelacji dotyczy wyłącznie orzeczenia o karze, w zarzucie pojawia się kwestia związana z rzekomymi błędami, jakich miał dopuścić się sąd I instancji w zakresie ustaleń odnoszących się do kwestii związanych z zawinieniem oskarżonego G. K. (1) w odniesieniu do przypisanego mu czynu z art. 160 § 2 k.k. W sprawie niekwestionowane było, iż na oskarżonym jako ojcu małoletniej pokrzywdzonej, spoczywał prawny, szczególny obowiązek opieki nad małoletnią córką M. K.. Trafnie też ustalił sąd meriti, że oskarżony niewątpliwie miał świadomość nagannego i agresywnego zachowania swej żony K. K. wobec ich wspólnego dziecka. G. K. (1) przyznał bowiem, że widział na ciele M. K. zasinienia, widział jak jego żona potrząsała dzieckiem i jak nim rzucała do łóżka. I choć w trakcie rozprawy odwoławczej oskarżony zaprzeczył tym faktom, to jego wyjaśnienia w tym względzie</p>		

nie mogły zostać uwzględnione przez sąd odwoławczy, jako że stanowiły wyraz zmiany linii obrony prezentowanej w toku procesu zarówno przez niego, jak i jego żonę. Oskarżony nie podał jakichkolwiek wiarygodnych powodów dla których zmienił swe stanowisko, stąd ewidentnym było, iż jego działanie obliczone było na chęć umniejszenia odpowiedzialności karnej dla siebie i K. K.. Należy w całości zaakceptować rozważania sądu I instancji w zakresie przyjęcia sprawstwa i zawinienia oskarżonego G. K. (1). Jak najbardziej trafne są rozważania sądu meriti, co do tego, że brak reakcji oskarżonego w obliczu pogarszającego się stanu zdrowia córki, jego bezczynność, bierność na agresywne zachowania K. K. wobec dziecka, w pełni uzasadniały zakwalifikowanie jego zachowania jako realizującego znamiona przestępstwa z art. 160 § 2 k.k. Nie było bowiem wątpliwości – co potwierdzały opinie wydane przez (...) Medyczny w K. – że niespełna trzymiesięczne niemowlę pozostające pod opieką rodziców znalazło się w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, zaś oskarżony nie udzielił córce jakiegokolwiek pomocy. I choć G. K. (1) często przebywał poza domem w związku z wykonywaną pracą, a zdarzało się, że noce spędzał poza pokojem wspólnie zajmowanym z oskarżoną i dziećmi, to musiał zdawać sobie sprawę z poważnego stanu zdrowia córki, bo wszak ten manifestował się zewnętrznymi i czytelnymi objawami, a to częstym płaczem, zaś od 5 lutego 2019 r. gorączką, katarą i ochrypłym oddechem. Oskarżony nie był w stanie samodzielnie pomóc córce w

wyjściu z choroby, o czym doskonale wiedział. Pomimo ciężkiego stanu zdrowia dziecka nie udzielił jej pomocy, do której był zobowiązany. Jest przecież osobą dorosłą, z w pełni zachowaną poczytalnością i doświadczoną życiowo zwłaszcza, że jest ojcem również starszej córki, którą wspólnie z żoną przez okres kilku lat wychowywał. W tym kontekście rozważania zawarte w apelacji musiały zostać uznane za polemiczne z prawidłowymi ustaleniami sądu I instancji.

W odniesieniu do kar jednostkowych i kary łącznej należy zważyć, iż w żadnym razie nie cechują się one rażącą niewspółmiernością, mającą wyrażać się rzekomo w jej rażącej surowości. W kontekście rozmiaru szkód wyrządzonych czynami, kara łączna 4 lat pozbawienia wolności jest karą sprawiedliwą. Sąd Okręgowy w Katowicach orzekając o karach jednostkowych i karze łącznej przy zastosowaniu zasady asperacji miał na uwadze wszystkie okoliczności dotyczące osoby oskarżonego. Tak te pozytywne, jak i świadczące na jego niekorzyść. Słusznie stwierdził, że stopień społecznej szkodliwości poszczególnych czynów jest bardzo wysoki. Jako znaczny określił stopień jego zawinienia. Wysoce karygodne było także zachowanie G. K. (1), który dostarczał matce swoich małoletnich dzieci narkotyki, a te wyzwały u oskarżonej naganne oraz impulsywne zachowania, czego miał z pewnością świadomość. Z drugiej strony Sąd miał również w polu widzenia dotychczasową niekaralność G. K. (1), wyrażony żal i skruchę, zatem naprowadzone w apelacji okoliczności związane z sylwetką oskarżonego i jego właściwościami oraz warunkami

<p>osobistymi nie stanowią żadnego novum. Zostały wzięte pod uwagę przez sąd meriti podczas orzekania o karze i odpowiednio wyważone dały asumpt do orzeczenia kar jednostkowych i kary łącznej w sprawiedliwej wysokości, odpowiadającej dyrektywom wymiaru kary opisanym w ustawie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez odmienne orzeczenie co do kar za zarzucane oskarżonemu czyny, poprzez wymierzenie ich w dolnych granicach zagrożenia karnego, a następnie wymierzeniu oskarżonemu kary łącznej w granicach nieznacznie przekraczających karę absorpcyjną.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z uwagi na oczywistą bezzasadność zarzutu rażącej niewspółmierności kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności, wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie wobec oskarżonego G. K. (1) kar jednostkowych w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, zaś kary łącznej nieznacznie przekraczającej granicę absorpcyjną okazał się nietrafny.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>4.1.</p>	

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Całość zaskarżonego wyroku, za wyjątkiem zmiany dotyczącej wyeliminowania kwalifikacji prawnej z art. 207 § 2 k.k., a z opisu czynu sformułowania "ze szczególnym okrucieństwem".	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Z uwagi na bezzasadność zarzutów postawionych w apelacjach prokuratora, oskarżyciela posiłkowego, jak i obrońców oskarżonego G. K. (1) oraz oskarżonej K. K. – poza zarzutem dotyczącym przyjęcia działania ze szczególnym okrucieństwem w odniesieniu do małoletniej pokrzywdzonej - o czym mowa była w części uzasadnienia, w jakiej omawiano poszczególne zarzuty zawarte w środkach odwoławczych, jak również w sytuacji braku podstaw do działania z urzędu niezależnie od granic zaskarżenia i postawionych zarzutów, zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w pozostałym zakresie - poza zmianą opisaną w rubryce 5.2.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zmieniono zaskarżony wyrok wobec oskarżonej K. K. w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego jej w punkcie 1 wyeliminowano sformułowanie: „ze szczególnym okrucieństwem”, zaś z podstawy prawnej skazania przepis art. 207 § 2 k.k.;	
Zwięźle o powodach zmiany	

Rację miał obrońca oskarżonej K. K. zarzucając sądowi I instancji błąd w ustaleniach faktycznych skutkujący w konsekwencji przyjęciem niewłaściwej kwalifikacji prawnej dla zachowania polegającego na znęcaniu się nad małoletnią M. K..

O ile trafne są wszystkie ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, a dotyczące przebiegu zdarzeń, rodzaju i częstotliwości przemocy stosowanej wobec małoletniej pokrzywdzonej, obrażeń ciała i skutków w zakresie naruszenia czynności narządów jej ciała, to w żadnym razie zachowań takich nie sposób określić definicją ustawową „działania ze szczególnym okrucieństwem”. Pojęcie "szczególnego okrucieństwa" ma w istocie charakter ocenny. Winno być jednak odnoszone do zachowania wyjątkowo drastycznego i odrażającego, przy czym znamieniem kwalifikującym jest nie samo "okrucieństwo" (zwykle okrucieństwo), lecz okrucieństwo "szczególne", które jest określeniem stopniowalnym tego znamienia. Wyrok SA w Krakowie z 11.07.2012 r., II AKa 99/12, KZS 2012, nr 7-8, poz. 51. Z kolei sam fakt, że ofiarą znęcania było małe bezbronne dziecko nie jest wystarczający do uznania, że przestępstwo to połączone było ze stosowaniem szczególnego okrucieństwa w rozumieniu art. 207 § 2 k.k. Nie działa tu żaden automatyzm, swego rodzaju domniemanie. Gdyby było inaczej, ustawodawca inaczej sformułowałby ustawowe znamiona tego przestępstwa. Tak więc w każdej konkretnej sprawie należy analizować rodzaj i sposób działania sprawcy znęcania.” Wyrok SA w Katowicach z 23.12.2009 r., II AKa 369/09, LEX nr 574480.

W niniejszej sprawie zachowanie podjęte przez oskarżoną wobec jej niespełna trzymiesięcznej córki, było w istocie bulwersujące i okrutne, powodowało liczne i wielomiejscowe obrażenia ciała u dziecka, w tym złamanie żeber. Oskarżona szarpała córkę, potraszała nią, ścisnęła, w tym w okolicy brzucha, klatki piersiowej i płytki paznokci, rzucała nim do łóżka. Niewątpliwie takie działanie podjęte wobec niemowlęcia było drastyczne i okrutne tym bardziej, że przemoc fizyczną stosowała także wtedy, gdy dziecko było chore i osłabione rozwijającą się u niego infekcją dróg oddechowych, co niewątpliwie zwiększało i przysparzało dziecku dodatkowych cierpień. Każde z takich zachowań uznać należy za wyjątkowo naganne, jednakże niewystarczające do uznania ich jako wyczerpujące znamiona występku z art. 207 § 2 k.k. Stąd

też, zdaniem sądu odwoławczego, konieczne stało się wyeliminowanie z opisu czynu określenia działania „ze szczególnym okrucieństwem”, zaś z kwalifikacji prawnej art. 207 § 2 k.k.

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. <i>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>		
1.10. <i>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</i>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	Zasądzono koszty zastępstwa procesowego na rzecz adwokata pełniącego funkcję kuratora ustanowionego dla małoletniej pokrzywdzonej.
4.	Oskarżoną K. K. i oskarżonego G. K. (1) zwolniono na mocy art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 §1 k.p.k. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, jako że ich uiszczenie byłoby niemożliwe z uwagi na konieczność odbycia długoterminowych kar pozbawienia wolności i brak możliwości zarobkowania.
7. PODPIS	
SSA Iwona Hyla SSA Gwidon Jaworski SSA Małgorzata Niementowska SSA Wojciech Paluch SSA Robert Kirejew	

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie o karze w stosunku do oskarżonej K. K.	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel posiłkowy
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie o karze w odniesieniu do oskarżonej K. K.
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego G. K. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenia o karze.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.14. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	4	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej K. K..	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość zaskarżonego wyroku.	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana